

Underbilag.

Den Danske Dommerforening.

København, den 29. November 1932.

I Anledning af, at Justitsministeriet i Skrivelse af 18. f. M., hvorved fremsendes Forslag til Lov om Ændring i Tjenestemandsloven af 31. Marts 1931 — J. 2. K. 1932. Nr. 3139 —, har udbedt sig en Udtalelse af Dommerforeningen, skal Bestyrelsen, efter at Sagen har været forhandlet paa Foreningens Generalforsamling, meddele, at Dommerforeningen ikke som saadan mener at burde tage Stilling til det i de i Bemærkningerne til Lovudkastet nævnte Artikler drøftede Spørgsmaal om, hvorvidt en Lov som den i Udkastet indeholdte til sin Vedtagelse kræver en Ændring af Grundlovens § 71, men at Lovens Vedtagelse efter faldne Udtalelser med Sikkerhed kan forudses at ville medføre Indbringelse for Domstolene af Spørgsmaalet om, hvorvidt de i Udkastet nævnte Dommere har Krav paa, at Afskedigelsen finder Sted uden Tab af Lønning.

Idet der herefter bortset fra Spørgsmaalet om Lovens Grundlovmæssighed i det hele, derunder ogsaa fra, hvorvidt den foreskrevne Form (Indgivelse af Ansøgning) er i Overensstemmelse med Grundlovens Regel, mener Bestyrelsen derimod af de i Bemærkningerne citerede Afhandlinger at maatte henlede Opmærksomheden paa et enkelt Punkt, der synes af særlig Vigtighed. Overfor Paastanden om, at med en Regel som den i Forslaget indeholdte bliver der fra den udvøende Magts Side ingen Mulighed for Udvisning af større eller mindre Velvillie (overfor Dommere over 65 Aar), er det gjort gældende, at dette netop er Tilfældet, og dette synes derefter ikke med nogen Styrke modsagt, endsige gendrevet. Bestyrelsen maa anse det for uimodsigeligt.

Forslaget aabner en ganske ny Adgang til aldeles diskretionært at vise nogle Dommere den Velvillie at afskedige dem uden Tab af Indtægter før den ubetingede Afskedigelsesalder og overfor andre Dommere at følge den modsatte Fremgangsmaade.

Det anerkendes, saa vidt vides fra alle Sider, som velbegrundet, at Grundloven — navnlig for Tilfælde af Konflikter mellem Regeringsmagten og den private — har skabt et Værn imod, at en Dommers Overbevisning skulde paavirkes af Frygten for Afskedigelse (eller Forflyttelse), hvad enten Faren er virkelig eller indbildt, og ved at gennemføre dette tillige har opnaaet, at Afgørelsen ikke kan faa Udseende af at være paavirket af saadanne Hensyn, hvorved der bevirkes en Tryghed, som baade for Dommeren selv, for Regeringsmagten og for Befolkningen er af overordentlig Betydning. Medens nu en Frygt som den nævnte under almindelige Forhold maa antages at være en Undtagelse, maa Bestyrelsen mene, at en diskretionær Myndighed som den, der vil være en Følge af Forslagets Gennemførelse, skaber en ret nærliggende Fare, baade for at Dommeren kan føle sig under et vist Tryk, og for at han kan faa Skindet af at have handlet under et saadant Tryk. Følgen heraf bliver, at der hos den private vækkes Tvivl om Afgørelsens Renhed, særlig naar han i et givet Tilfælde ikke har faaet Medhold. Tilliden med Hensyn til enhver Afgørelses Uangribelighed i nævnte Henseende er af største Betydning for Domsmagtens hele Stilling og Omdømme. Denne Fare øges formentlig ved, at Velvillie og Mangel derpaa af den her omtalte Art vil unddrage sig enhver Kontrol, ja muligvis ikke en Gang behøver at være bevidst, ligesom det for Dommeren selv vil være vanskeligt at vurdere, om uvedkommende Momenter